SJORS

ZOEKT HET GELUK!

VOORZITTER VAN DE REBELLENCLUB

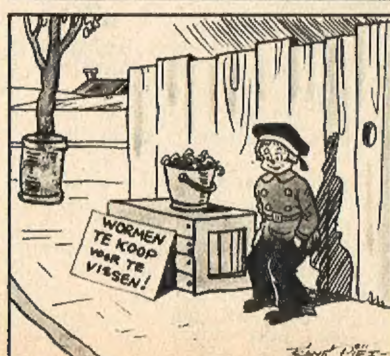

PANORAMA VAN 4 DECEMBER 1941, No. 49 — JEUGD

Een Sinterklaassprookje

„O Dukkie," zuchtte Nellie, toen ze 's avonds in bed lag, „ik heb nu weer zó'n schat van een babypopje gezien! Als ik díé toch eens van Sinterklaas zou krijgen! Ze had een rose jurkje aan en ze kon écht slapen.... Stel je toch voor, Duk, om zó'n pop te hebben, en er een bedje voor te maken.... Vader heeft vast wel een klein kistje er voor. En dan wat oude lapjes.... Maar ach, Sinterklaas zal zo'n pop wel veel te duur vinden. Goeienacht, Dukkie, ik ga slapen."

En 't duurde niet lang, of Nellie was in slaap. Maar Dukkie stond stilletjes in zijn hoekje van het hoofdeind en sliep niet. Hij moest maar aldoor aan die pop denken. Wat zou 't heerlijk zijn, als Sinterklaas zo'n pop aan het kleine vrouwtje bracht! Maar ja, 't zou wel te duur zijn, zei Nellie, en in de drie jaren, dat hij hier nu woonde, had Sinterklaas Nellie niet verwend! Waaróm eigenlijk niet? Dukkie begreep er niets van. Vroeger had hij bij een meisje gewoond, die kreeg altijd zoveel, zóveel, ze had niet eens tijd om met alles te spelen. Daarom had ze hém, Dukkie, ook weggegeven. En hij was er blij om, hij was veel liever bij Nellie....! Kon hij maar zo'n pop voor Nellie vinden... Als hij eens ging zoeken, nu dadelijk, want 't was al gauw Sinterklaas, zei Nellie.

Zo kwam het, dat een klein eendje eenzaam door de straten van de grote stad wandelde, op zoek naar een babypop; en dat Nellie, toen ze de volgende morgen wakker werd, haar eigen Dukkie miste.

Ze zocht en ze zocht.... „Dukkie! Dukkie!", maar nergens was onze Dukkie te vinden. Wat moest ze nu beginnen! Niemand wist waar Dukkie was. Of zou misschien Sinterklaas het weten? Nellie bedacht zich niet lang en stuurde een brief aan Sinterklaas.

„Lieve Sinterklaas,

Ik heb u gevraagd om een babypop, maar nu wil ik geen babypop meer, want mijn lieve eendje Dukkie is weg en nu wil ik liever die terug hebben. Ik voel me zo alleen zonder hem en hij woont nu al drie jaar bij me en hij is alles wat ik heb.

U weet zoveel, u weet vast wel waar Dukkie is. Wil u me alsjeblieft Dukkie teruggeven? Dan hoef ik geen pop.

Dank u wel, Sinterklaas. Veel liefs van Nellie."

Sinterklaas streek eens langs zijn baard, toen hij die brief gelezen had.

„Dat is een moeilijk geval, Piet. Wat vind jij er van?"

„Dat lijkt me een lief meisje, Sinterklaas, en ik ken haar niet. Ik ben bang, dat we haar al die jaren vergeten hebben!"

„Ja, dat is erg dom, Piet, dat moet anders worden. Ik wil haar graag een babypop geven, maar ze vraagt me hier om Dukkie! Waar zou die geb'even zijn en waar moeten wij die vinden!"

„Ik geloof, dat ik er wel iets op weet, Sinterklaas," zei Piet, die een slimmerd was. „Ik denk, dat die Dukkie beter voor Nellie zorgt dan wij hebben gedaan en dat hij bang was dat we haar dit jaar weer zouden vergeten, en dat hij...."

„Op zoek is gegaan naar een babypop," riep Sinterklaas uit. „Piet, dát is knap van je bedacht! Dan moeten we hem dus in de speelgoedwinkels zoeken, misschien komen we hem in een daarvan tegen."

Dus gingen Sinterklaas en Piet op weg naar de speelgoedwinkels en in iedere winkel keken ze uit naar Dukkie, tot ze eindelijk in de grootste winkel, voor een glazenkast vól babypoppen, een dapper klein eendebeestje zagen staan. Vriendelijk zei Sinterklaas:

„Jij bent zeker Dukkie, 't eendje van kleine Nellie!"

Dukkie keek verbaasd op. „Hoe weet u dat?" vroeg hij.

„O, Sinterklaas weet alles. Ik weet bijvoorbeeld ook, dat je hier bent om een babypop voor Nellie te zoeken."

Weer knikte Dukkie. „Ja, dat kwam ik wel doen, maar ik weet niet hoe. Om een babypop te kopen, moet je geld hebben en dat heb ik niet."

„Ja, dat is een lastig geval," zei Sinterklaas. „Laat me eens denken, of ik je helpen kan.... Jij moet dus geld hebben.... Wacht eens, ik weet wat, ik moet toch een heleboel speelgoed hebben om aan de kinderen te geven, ik kan jou er best bij gebruiken. Ik koop jou dus, en van dat geld koop jij een pop en laat die naar Nellie sturen."

„Dát is goed," riep Dukkie blij, „maar.... maar....," — en hier werd hij erg bedroefd — „kom ik dan niet meer bij Nellie terug?"

„Nee," zei Sinterklaas, „dan ben je niet meer van Nellie, maar van mij."

Dukkie liet z'n hoofd hangen en daardoor zag hij niet 't knipoogje, dat Sinterklaas aan Piet gaf. „Ik wil toch eens zien, hóéveel die kleine Dukkie wel van Nellie houdt," fluisterde hij en Piet liet twee rijen glinsterende tanden zien.

Dukkie dacht aan Nellie en hoe hij haar missen zou, en zij hem; hóé ze naar een pop verlangde.... en zo'n pop was toch ook heel wat mooier en liever dan hij.

„Goed," zei hij, „ik doe 't."

Toen zochten ze samen 't liefste babypopje uit en lieten het inpakken.

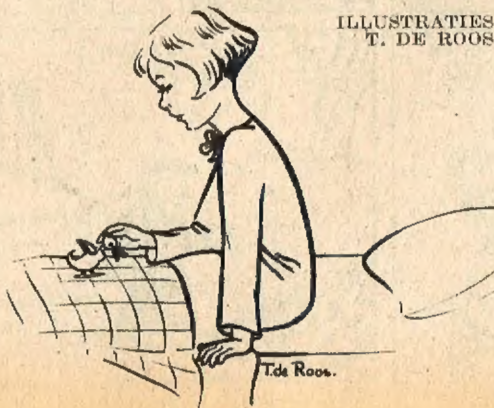
De volgende dag was het Sinterklaas.

De avond ervóór had Nellie bijna niet in slaap kunnen komen. Toen moeder haar goedenacht kwam zeggen in haar bedje, waar ze zo alleen lag, zonder Dukkie, toen had ze gezegd:

„O, mammie, als Sinterklaas me Dukkie maar kan teruggeven, dan hoef ik verder niets, níéts te hebben!"

Moeder had 'n beetje bezorgd gekeken. „Wie weet," zei ze, „ga maar vlug slapen, dan is het gauw morgen."

En eindelijk wás het morgen. Héél vroeg al werd Nellie wakker; vlug sprong ze uit bed en met kloppend hart rende ze naar beneden, naar de kachel, waar-

ILLUSTRATIES T. DE ROOS

achter ze haar schoentje had neergezet. En kijk, daar lag een groot pak! Zou Dukkie daar in zitten?

Met trillende vingers maakte ze het open en daar zag ze.... niet Dukkie, maar een schattig babypopje, met een lange rose jurk aan en een wit mutsje op, met ogen, die open en dicht gingen. Nog nooit had ze zo'n mooie pop gezien. O, was nú Dukkie er ook, wat zou ze dán gelukkig geweest zijn!

Kijk, 't popje had een brief in haar handjes. Wat keek Nellie verbaasd, toen ze las:

„Lieve Nellie. Deze baby krijg je van Dukkie. Mijn pakje staat naast je bed. Ga maar gauw kijken. Sinterklaas."

Nellie holde naar boven en ja, daar stond een pak, naast haar bed! En wat denken jullie, dat daar in zat? Nellie kon haar ogen haast niet geloven, maar 't was toch echt waar: het was haar eigen lieve, lieve Dukkie!

Nellie danste de kamer rond. Zo'n heerlijke Sinterklaasmorgen had ze nog nooit gehad en Dukkie ook niet! „O, Dukkie," juichte ze. „Wat ben ik blij, dat je er weer bent! En wat lief van je, om me zo'n schat van een pop te geven! Hoe kon je dat? Hoe heb je dat gedaan?"

Dukkie zei niets. Dat was een geheim tussen Sinterklaas en hem.

Sinterklaas heeft Nellie nooit meer vergeten en de trouwe Dukkie heeft zijn verdere leven bij haar gewoond.

R. K.-M.

PUZZLE-HOEKJE

DE ZONDERLINGE STEEN

Tovenaar Juelskus had 'n vreemde steen opgegraven in zijn tuin. Hij ging er mee naar tovenaar Juelobalot, omdat er zulke rare tekens op stonden en Juelobalot bestudeerde de steen. Daar hij een geleerd man was en erg gewiekst, ontdekte hij weldra, dat op de steen de naam stond van een bekende stad. Die naam bestond uit zes letters. Zijn jullie even slim als Juelobalot?

OPLOSSINGEN VORIG NUMMER

Kruiswoordpuzzle

	P					P
	A				P	O
E	N			A	R	E
E	T	E	N	U	I	T
N	E	G	E	R	N	S
D	R	R	E	U	S	
	S	T	O	M		

Wie vindt dat woord?

Havermout.

Raadseltje

1. Luit 2. Guit 3. Ruit 4. Buit

Drie en negen

1e berekening:

333 × 3 = 999. Gebruikte cijfers = 7.

2e berekening

99
\+ 9. Gebruikte cijfers = 4.
3

Totaal 1110 — Totaal 11

D'r kwam een witte, witte man....

DOOR V. LATTE

Teekening A. Heijn

Dagenlang al, nee, zeg, weken
Hadden Wiesje, Hans en Jan.
Uitgekeken, vol verlangen,
Naar den Sint en Pieterman.

Eind'lijk was de tijd gekomen,
't Avondje van Sinterklaas.
Nu geen kiften meer, geen vechten,
Geen geplaag meer, geen geraas.

't Was er muisstil in de kamer,
Ja, ze waren in hun schik,
En ze voelden in die stilte
Hun hartjes gaan van rikketik.

Plots, daar op de deur der kamer,
Ging het zachtjes: kloppeklop.
Wie was dat? Wie zou.... ja, zou het?
Alle drie toen, sprongen z'op.

Zachtjes gleed de deur naar binnen
En een grote, witte Sint
Stapte statig in de kamer,
Met een glimlach voor elk kind.

Wiesje's hartje sloeg een roffel,
Hans verschool zich achter Jan.
Jantje's grote kinderogen
Hingen aan den witten man.

O, wat leek hij indrukwekkend
Met die lange witte baard.
Wiesje dacht: zou dat de kleur zijn
Van zijn snel en prachtig paard?

't Duurd' een poosje voor het ijs brak
En hun angstgevoel verdween;
Dat kwam toen de mand met pakjes
Naast den Sinterklaas verscheen.

Hansje was niet meer te houen,
Jan was 't dolst van alle drie,
Wiesje klauterde parmantig
Op den braven Sint z'n knie.

't Was een leven van je welste
Moeder hield haar oren dicht,
Vader hield z'n ogen angstig
Op dien Sinterklaas gericht.

„Laat maar," zei de Sint toen glund'rend
„'t Is vandaag een kinderfeest
En met al hun guitenstreken
Zijn z'ook wel ooit braaf geweest!...."

En toen 't laat werd en de Sint al
Weer vertrokken was, lag Jan
In zijn bedje nog te dromen
Van dien..... witten, witten man.

TOMMIE'S AVONTUREN

DOOR PIET BROOS

Verder rolden Tommie en de professor en nu werd Grompie het slachtoffer. Ze had er geen erg in, dat achter haar gevaar dreigde. Tot ze, voor ze wist wat of hoe, in de rivier lag.

Ze gilde de buurt bij elkaar en al spoedig kwam iemand haar helpen, maar de kruik met de twee verongelukte Kameelreizigers dreef op de golven naar het midden van de rivier.

Daar kwamen de hoofden van Tommie en den professor voor de dag. Ze waren nog wat duizelig van de rollende bewegingen. Als die rivier nu maar de goede kant opstroomde!

„Ik weet het niet!" zei de professor. „Ik hoor al maar suizen in mijn oren, net of er een waterval in de buurt is. Zou dat van het rondrollen komen .... of ...?"

Plots zagen ze dat dat geraas echt was en dat ze regelrecht naar een waterval-afgrond dreven. Maar tot hun geluk lag midden in de rivier een flinke rotsklomp, waar de kruik tegen aanbotste.

Ze vloog in duizend stukken, maar Tommie en de professor hadden toch tijd genoeg om zich aan de rotsklomp vast te grijpen, voordat ze met het vallende water mee naar beneden stortten.

De professor voelde zich niets op zijn gemak boven die afgrond, maar Tommie haalde een touw uit zijn zak en zei: „Dat touw heeft me al vaak gered. Dat moet nu maar weer eens dienst doen."

Hij kon een stukje van de steenklomp afrukken, maakte daar het touw aan vast en mikte toen zuiver en secuur op de boom, die langs de oever stond. Zou het lukken?

De worp was goed, de steen slingerde zich door de vaart een keer of drie vier om de tak en zat stevig vast. „En wat wil je nu?" vroeg de professor, want die snapte er nog niets van.

DE GEDENKSCHRIFTEN VAN EEN BAKVISCH

DRIEËNDERTIGSTE DRAMA
POSTPAPIER

Die jonge man schijnt ontzaglijk veel brieven te schrijven," zei meneer Zuur tegen me, toen André Lotto den winkel uitging.

„Hij heeft maar één velletje papier en één envelop gekocht," antwoordde ik, en ik begon het sigarettenkastje af te stoffen.

„Voor den derden keer vandaag," zei meneer Zuur, „en dat kastje héb je al afgestoft."

Ik gaf een ruk met mijn hoofd en smakte den stofdoek onder de toonbank.

„'t Is vandaag Vrijdag," zei meneer Zuur, een sigaret opstekend, „sinds Maandag heeft hij zeker twintig velletjes gekocht."

Ik raapte den stofdoek op en legde hem in de la.

„Wat denk jij ervan — zou hij verliefd zijn?"

Ik haalde den stofdoek uit de la en begon de koperen aschbakjes op te wrijven.

„Dan schrijft hij toch nog geen drie- viermaal per dag?" zei ik.

„Lijkt mij ten minste óók nog al buitensporig," zei meneer Zuur. „Maak je niet zoo moe op die aschbakjes."

Ik wreef nog harder. „Da's lekker warm met dat kouwe weer," zei ik.

„Ga dan je gang maar," antwoordde hij. „Ik begrijp alleen niet, dat hij het papier en de enveloppen niet per pakje koopt. Dat zou hem een hand geld schelen. En 't zou hem een massa tijd uitsparen ook. Hij moet tien minuten loopen hier naar toe, en jij hebt tien minuten werk om hem aan zijn velletje post te helpen, en dan zijn tien minuten terug.... Dat is een half uur, alleen om het papier te halen. Dus of hij ook gek is op dat kind. Denk je ook niet, Beppie?"

Ik stond op het punt, de aschbakjes door de ruiten te slingeren, maar gelukkig kwam er een reiziger binnen, waar meneer Zuur mee naar het achterkamertje ging. Ik stond na te denken. Mijn baas had het erg kiesch gezegd. En ik had het wel prettig gevonden, dat André zoo het vuur uit zijn sloffen liep. Maar nu moest hij dat verder maar laten, ten minste onder mijn werktijd.

Ik zei dus dien avond tegen mijn ouders, dat ik van Jaantje Dompers een boek ging leenen, en ging de straat op, en toen kwam ik heel toevallig André tegen. Ik zeg „heel toevallig", omdat hetzelfde al vijf avonden achter elkaar gebeurd was.

„Mooi weer voor een wandelingetje, Beppie," zei André, en dat vond ik ook, al stond er een gemeen koude wind. Maar mijn vader had gezegd: „Als je dan nu maar eens met dat boek thuiskomt," dus daarom leek het mij netter om naar Jaantje te gaan. Wij konden echter, zooals André voorstelde, een omweg maken.

De sleutel naar het geluk is zóó groot, dat de meeste menschen hem voorbijzien.

André is nooit erg praterig, en ik was ook een beetje kalmer dan anders, misschien door dien wind; dus liepen we al 'n minuut of tien voor het gesprek begon.

„Beppie," zei hij.

„Ja?" zei ik.

„Vind jij het donkerder dan gisteravond?"

„Dat zal wel op hetzelfde neerkomen."

„Ik geloof het ook," zei hij. „Vind jij het niet kouder?"

„Misschien een ietsje."

„Nee, veel zal het niet zijn." Hij kuchte eenige malen. „Beppie!"

„Ja?"

„Ik had om zes uur nog langs den bazar willen komen, maar ik kon het niet halen.

Hier had ik mijn kans. „Over den bazar gesproken," zei ik, „hoeveel velletjes papier heb jij nu in voorraad?"

„Voor de eerste jaren genoeg," antwoordde hij zuchtend.

„Dan zou ik er maar niet meer koopen."

„Ik kan toch geen dingen van een gulden of een rijksdaalder koopen iederen keer?"

„Nee, dat begrijp ik."

„En zoo maar binnenloopen gaat ook niet."

„Nee, natuurlijk niet."

„Maar ik wil je toch zien, Beppie, en dat is me die twee cent per keer best waard."

„Bedankt voor het compliment," zei ik, met welgeveinsde hooghartigheid, „maar ik wensch me niet tegen entrée te laten bezichtigen. En ik verkoop jou geen

Laat u toch niet altijd door 't eerste 't beste voorval afleiden, juffrouw Suzy!

Teekening F. Gillam

postpapier meer. Ik mag er niet aan meewerken, dat je je ouderlijk erfdeel verkwist, al is het niet in losbandigheid.''

,,Als er een klant om postpapier komt, moet je'm helpen,'' zei André.

,,Ik kan je ook door meneer Zuur laten helpen.''

,,Beppie!'' riep hij uit, ,,wat heb ik gedaan? Mag ik je dan een heelen dag aan één stuk niet zien?''

,,Zeg maar gerust een week,'' zei ik. ,,In ieder geval kan ik zoo niet doorgaan met boeken haleniederen avond.''

,,Je kunt er den éénen avond een halen en het den volgenden avond terugbrengen, is het niet?''

Zwijgen is goud wanneer je niets te zeggen hebt.

,,Maar dat is toch geen doen,'' zei hij eindelijk.

Ik bleef zwijgen.

,,Zeg nu zelf, Beppie, da's toch geen doen?'' riep hij.

,,Dat is visschen naar een reusachtig compliment,'' antwoordde ik, met een nieuwe dosis welgeveinsde hooghartigheid. Maar ik wou hem geen pijn doen, dus ging ik voort: ,,Ik heb er persoonlijk geen bezwaar tegen, dat je in den bazar komt, maar meneer Zuur had 't er over vandaag. Hij vindt het gek.''

,,Vindt hij het gek dat wij ver....''

,,Hij vindt het gek, dat jij je postpapier niet per pak koopt.''

,,O, als het anders niet is....''

Het leek wel een jaar te duren, voor hij weer sprak. ,,Waarom wil je je nu niet verloven, Beppie?''

,,Dat weet je best — we zijn nog veel te jong.''

,,Dat is onzin,'' zei hij. ,,Ik heb een gevoel of ik honderd ben, en jij kunt soms praten, of je duizend bent.''

,,Ik ben nu eenmaal wijs voor mijn jaren,'' antwoordde ik.

Weer verliep er een langdurig tijdperk, waarin hij herhaaldelijk zuchtte.

,,Als je klaar bent met mijn hand,'' zei ik eindelijk, ,,ik wou hem graag even gebruiken.''

,,Waarvoor?''

,,Om mijn neus te krabben.''

,,Mag ik het niet voor je doen?'' vroeg hij teeder.

Nu — ik moet het bekennen — schoot ik in den lach. En hoe donker het ook was, ik zag dat dit hem pijn deed; en iemand pijn doen, daar heb ik nooit tegen gekund.

Dus moet ik nu mijn verhaal onderbreken met een regiment stippeltjes.

. . . .

't Was al een beetje laat toen we thuiskwamen.

,,O hemeltje,'' riep ik bij het hekje. ,,Nu heb ik vergeten bij Jaantje aan te gaan!''

Op dit moment kwam mijn vader buiten. Hij knikte zoo'n beetje tegen André en keek mij aan.

,,Zoo, meisje,'' zei hij, ,,heb je nu dat boek meegebracht?''

,,Nee, vader'' — 't was er uit voordat ik er erg in had — ,,ik heb André meegebracht.''

Hij liet een soort lachje hooren.

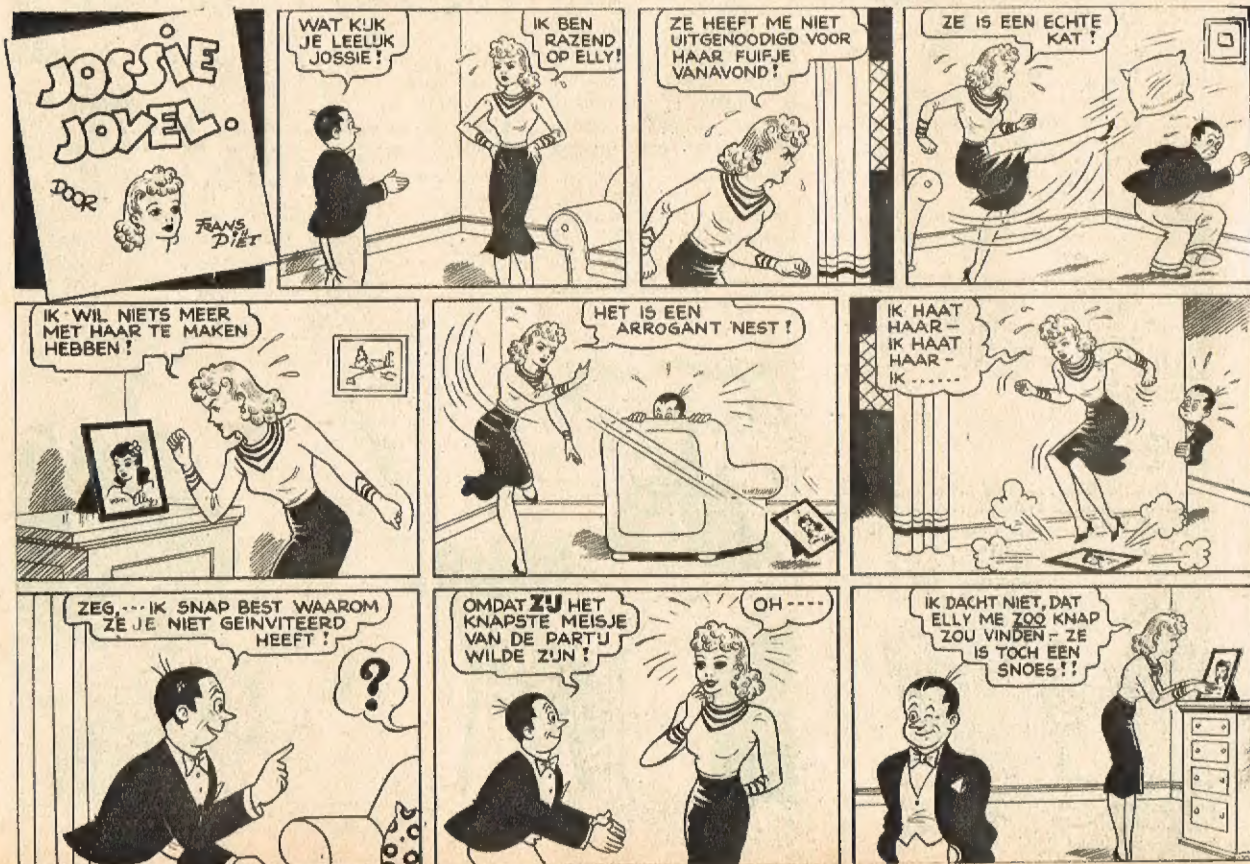
,,En vond André het prettig uitgeleend te worden?''

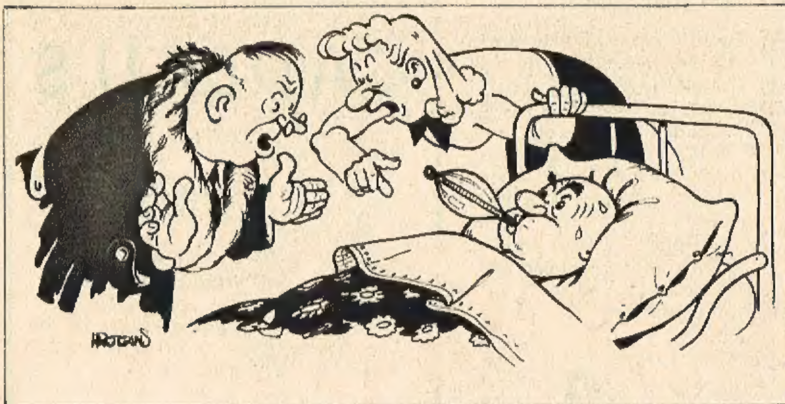
Ik stond verstomd, maar André kuchte tweemaal en zei: ,,Pardon, meneer Wiedt, 't is om te houden, geloof ik.'' *Beppie*

455 ***Welk kwaad doet de Colorado-kever?***

De Colorado-kever is de pest van het aardappelveld. De vraatzieke larven vreten de bladeren der aardappelplanten af, en de aldus gehavende planten brengen bijna geen aardappels voort. Het volwassen insect is ongeveer zoo groot als een bruine boon, en geelachtig van kleur, met tien zwarte strepen op de twee dekschilden. Wie ooit zoo'n insect mocht ontmoeten, vange het en verwittige de overheid!

HET VIERENDERTIGSTE DRAMA SPEELT VOLGENDE WEEK

„Ja, dokter, dat doet hij met alle thermometers. Hij is glasblazer!"
Teekening H. Rotgans

REDENAARSTALENT

Ik begrijp er niets van. Vroeger kon je amper uit je woorden komen en nu spreek je er op los als een redenaar van formaat. Hoe kom je toch aan zoo'n uitgebreid vocabulaire?"

„Wat zal ik je zeggen — ik ben ermee getrouwd!"

TE VEEL GEËISCHT

Maar dat is verschrikkelijk, juffrouw Knaag — in mijn kamer vechten op het oogenblik twee ratten!"

„Maar, juffrouw Krent," repliceert de hospita. „Wou u soms voor die onnoozele vijftig gulden per maand stierengevechten op uw kamer hebben?"

MIJN VROUW

Zij kan op een vergadering
Van mannen of van vrouwen
Met vurige welsprekendheid
Geen redevoering hou'en;
Zij kan geen rhapsodie van Liszt,
Noch een Chopin-wals spelen;
Zij kan geen liederen van Grieg
Of van Debussy kweelen;
Zij kan niet over Cicero
Of over Plato praten,
Noch over de geschiedenis
Van volken en van staten;
Zij kan geen landschap schilderen,
Geen vruchten en geen bloemen;
Zij kan zich arts noch advocaat
Noch directrice noemen;
Zij kan geen sonatine noch
Een suite componeeren;
Zij kan geen boeken schrijven en
Al evenmin acteeren;
Zij kan geen Fransch spreken,
noch Noorsch,
't Zij vloeiend of gebroken,
Maar zij kan wél, ook in deez' tijd,
Een smaak'lijk potje koken.

HUBERT VAN RIJSWIJK

Teekeningen B. ten Hove

Het lijkt mij dat er iets niet klopt. Ik ben al op den bodem!
Teekening B. ten Hove

MATHEMATICA

Rekening van metselaar Kalkmeier, die uit gewoonte steeds met dubbel krijt schrijft:

2 emmers kalk — 1 verbruikt, 1 mee teruggenomen, te zamen 4 emmers kalk.

O ZOO!

„Wat zal ik toch met dien vlegel van 'n zoon van me beginnen! Hij is een nagel aan mijn doodkist!"

„Beste kerel — sla den spijker op zijn kop!"

Rechts: „Telkens als ik de huur kom ophalen trekt hij er drie gulden af voor een visite."
Teekening H. Rotgans

„Raad nu eens wat Sinterklaas je gebracht heeft?" Teekening Rotgans

KUNSTGENOT

Knus bezoekt een concert en zegt in de pauze tegen zijn buurman:

„Den grootsten indruk maakt muziek op mij als ik haar met gesloten oogen kan genieten."

„Juist," zegt de buurman koeltjes. „Maar dan moet u daarbij niet zoo luid snurken!"

Rechts: „Terwijl ik zong, hebt u den geheelen tijd met uw buurman gepraat, juffrouw Elly!" — „Och, wat wij bespraken, zou u toch niet geïnteresseerd hebben!"

Teekening Köhler-Scherl

CADEAU'S

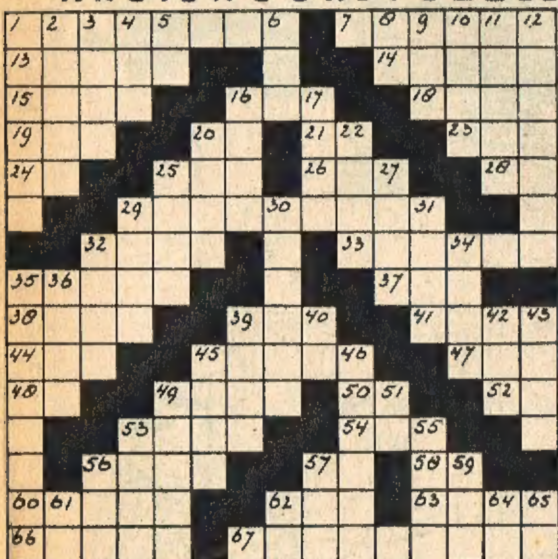
Al mijn vrienden kennen de volgende feiten:

- *dat ik op een vijfde etage woon;*
- *dat ik een hekel heb aan gramofoonmuziek;*
- *dat ik niet van knutselen houd;*
- *dat ik een vijand van kaarten ben;*
- *dat ik Shakespeare alleen in de oorspronkelijke taal wil lezen;*
- *dat ik niet rook.*

Met Sinterklaas kreeg ik dan ook de volgende geschenken:

- *een stel tuingereedschap;*
- *zes gramofoonplaten;*
- *een figuurzaag met modellen;*
- *twee spel bridge-kaarten in doos;*
- *Shakespeare in de vertaling van Burgersdijk;*
- *een doosje sigaretten en een pijp.*

KRUISWOORDPUZZLE

HORIZONTAAL:

1 Vogel
7 Morsdoekje
13 Vertegenwoordiger
14 Uitblinker
15 Erkentelijkheid
16 Oogenblik
18 Rivier in Duitschland
19 Kleedingstuk
20 Lidwoord
21 Telwoord
23 Sleepnet
24 Maat
25 Familielid
26 Hond
28 Landbouwwerktuig
29 Europeesch rijk
32 Verzamelplaats
33 Ontroering
35 Pleizier
37 Bevel
38 Wild dier
39 Wandversiering
41 Diploma
44 Troefkaart
45 Afmeting
47 Insect
48 Voegwoord
49 Plaatsbepaling
50 Technicus
52 Nummer
53 Vogel
54 Huisdier
56 Wapen
57 Godsdienst
58 Riviertje
60 Kweek
62 Huisdier
63 Derhalve
66 Keur
67 Plaats in Utrecht

VERTICAAL:

1 Werktuig
2 Effen
3 Dierlijk lichaam
4 Bouwland
5 Officier
6 Herkauwer
8 Maanstand
9 Maat
10 Steunsel
11 Indische bediende
12 Daadkracht
16 Zwak
17 Bergplaats
20 Bergplaats
22 Deel van een schouwburg
25 Deel van een visch
27 Herkauwer
29 Europeaan
30 Seizoen
31 Rekening
32 Vlug
34 Beleid
35 Genoegen
36 Een oogenblik
39 Geestdrift
40 Zangnoot
42 Gewicht
43 Liefdegod
45 Zuivelproduct
46 Duivel
49 Middeleeuwsch dichter
51 Zonnegod
53 Bevel
55 Lichaamsdeel
56 Gesteente
57 Staaf
59 Ernstig
61 Maat
62 Maat
64 Persoonlijk voornaamwoord
65 Niet deelbaar door 2

Oplossing Kruiswoordpuzzle nummer van 20 Nov.

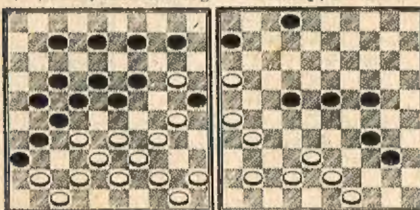
O P E R A   O N A G E R   L K
M A D E R A   N A A D   P O L
  P A   A R E   L T   R I G A
P   M I   E L S T   D D   G A
A M   R E N E T   D O   O I R
R A M   L A M   O N E R A
A R E S   E T A L A G E   G
D E   N O   N O N   R E   E R
E   R E G A T T A   R O M E
  G E L I D   P O F   P I T
M A K   E E   G E T A L   R I
A R   O F   K A S T   A S   G
R A I L   J A   T E L   P O
A G A   W A L S   R E G I M E
T E   R E M I S E   G E L A G

DAMMEN

TER OPLOSSING

PROBLEEM No. 5* W. Lente, Middelburg

PROBLEEM No. 6* C. Schaap, Heusden

Voor beide problemen geldt: Wit speelt en wint.

OPLOSSINGEN

No. 3*. (Zw. 12, D8; W. 10, 30, D49) 1. 49—35, 8—3 (er dreigde 30—24 en op 8—19 volgt 10—5 enz.); 2. 30—25, 3—9 (op 12—17 of 18 wint 10—5, 3—12, 35—8, 12:3, 5—14 enz. op tempo); 3. 10—4, 9—14 (op 9—3 wint Wit door 4—10—14, niet echter door 35—19 wegens 12—18 met remise); 4. 4—9, 14:3; 5. 35—19 met het slot van Sarghine; door 19—14 bij den volgenden zet wint Wit op tempo. Een zeer geslaagde bewerking op dit weinig bekende motief.

No. 4*. Wit 34—29, 24—19, 29:20, 22:4, 4:7, 27—22 wint. Een aardig mechanisme.

R. C. K.